

II Міжнародна науково-практична інтернет-конференція (25-26 квітня 2018 р., м. Бердянськ)

філології. Серія : лінгвістика і літературознавство : міжвуз. зб. наук. ст. / гол. ред. В. А. Зарва. - Бердянськ : БДПУ, 2013. Вип. XXVII. - Ч. 2. - С. 575-580.

3. Солохина А. С. О культурном концепте "свобода" / А. С. Солохина // Антология концептов. - М. : Гнозис, 2007. - С. 165-182.

ЗАПОЗИЧЕННЯ В ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ ЯК ВІДОБРАЖЕННЯ МІЖКУЛЬТУРНИХ ВЗАЄМОДІЙ

Автори

(Обухович А.О., студент; Ципоренко Л.Д., старший викладач)
Маріупольський державний університет, місто Маріуполь, Україна

Безперервна зміна екстралінгвістичних факторів в сучасному світі породжує ситуації, при яких мови вступають в контакт одна з одною в складних мультикультурних обставинах, що призводить до значних змін всередині самих мов і до виникнення численних запозичень.

Головними героями запозичень є, перш за все, слова. Вони можуть бути взяті в їх первинному вигляді, або вони можуть бути інтегровані в фонологію та морфологію італійської мови з деякими зміненими фонемами.

Протягом своєї історії лексична система італійської мови була збагачена словами, запозиченими з інших мов і діалектів.

В даний час носії італійської мови активно вживають запозичені терміни незалежно від стилю комунікації: в повсякденній мові, в процесі ділового спілкування, в друкованих виданнях, засобах масової інформації та рекламі. Найбільш часті запозичення приходять з англійської та французької мов, які знаходять свій відгук у термінології в галузі точних наук, комп'ютерних технологій, юриспруденції, економіки, кулінарії, моди.

Запозичення - одна з давніх традиційних тем лінгвістичних досліджень. Причини запозичення слів і зворотів в історичні періоди формування та розвитку лексико-семантичної системи італійської мови різні:

1. Відсутність відповідного поняття в когнітивній базі мови-рецептора;
2. Відсутність відповідного або більш точного найменування в мові-рецепторі;
3. Забезпечення стилістичного ефекту;
4. Вираз позитивних або негативних конотацій, якими не володіє еквівалентна одиниця в мові-рецепторі.

Італійська мова майже повністю походить від латині. Латинськими є загальноновживані слова, які використовуються в спілкуванні та не змінюються вже більше 2000 років. Також в італійську мову проникли французькі слова в період військової конфронтації з норманськими племенами в V-VIII ст. У свою чергу, вплив англійської мови на італійську проявляється пізніше - в кінці XVIII - початку XIX ст.

Еволюція мови, а разом з тим й історія слів нерозривно пов'язана з історією суспільства, народу, який створив цю мову. Вивчаючи процес запозичення лексики, можна виявити тісний зв'язок між запозиченим терміном й історією носіїв італійської мови.

Наука III тисячоліття: пошуки, проблеми, перспективи розвитку

Зміни, до яких схильні більшість розвинених народів світу, найчастіше обумовлені впливом зовнішніх чинників: геополітичний стан, культурні тенденції, популярні течії в певних сферах життєдіяльності (наприклад, мода та кулінарія). Саме завдяки засобам масової інформації ми оперативно дізнаємося про події як локального, так і світового масштабу. Преса, як один з різновидів ЗМІ, досить яскраво та точно відображає зміни в мові.

Багато іноземних термінів потрапляють в мову завдяки результатам глобалізації, зокрема, це мовні норми мережі Інтернет і також преса. Запозичення є перенесенням елемента чужої мови (слово, морфема, стійкий вираз і т. п.) за допомогою мовної взаємодії, а також сам процес переходу цих елементів однієї мови в інший.

Завдяки дослідженню запозиченої лексики італійською мовою, можна сказати, що даний лінгвістичний процес має як позитивну, так і негативну сторони. З одного боку, він сприяє збагаченню мови, а з іншого, робить лексичний склад мови, яку запозичують, більш уніфікованим. Це призводить до втрати ідентифікації даної мови серед інших. Проте, в результаті вивчення цієї проблеми, можна зробити висновок про те, що англіцизми та галліцизми, безсумнівно, стали невід'ємними елементами в мові носіїв італійської мови.

Постійно зростаючі політичні, економічні та культурні зв'язки Італії з багатьма країнами світу ведуть до розвитку і розширенню контактів італійської мови з іншими мовами. Вивчення запозичень являє собою одну з найважливіших проблем в колі лінгвістичних досліджень в умовах інтенсивного розширення мовних контактів. Жодна мова не може обійтися без природнього і закономірного процесу запозичення елементів з інших мов.

СЕМАНТИКА З'ЯСУВАЛЬНИХ СКЛАДНОПІДРЯДНИХ РЕЧЕНЬ БУТТЯ ТА ВИЯВЛЕННЯ

Олійник Е.В., канд. філол. наук, доцент

Бердянський державний педагогічний університет, м. Бердянськ, Україна

Семантичну структуру з'ясувальних складнопідрядних речень у своїх наукових розвідках досліджувало чимало українських та російських синтаксистів: В.А. Белашапкова, Н.С. Валгіна, І.Р. Вихованець, Вольфганг Гладров, М.у. Каранськ, В.І. Кодухов, С.Є. Крючков, Л.Ю. Максимов, Н.М. Сергєєва, І.І. Слинько, Р.О.Христіанінова та інші. Проте на сьогодні не існує єдиної інтерпретації розглянутих речень, хоча й спостерігається зацікавлення окремими проблемами, пов'язаними з вивченням їхньої семантики. Це спричинює потребу ґрунтовного семантичного аналізу з'ясувальних складнопідрядних речень, який відповідав би сучасному етапу розвитку синтаксичної думки.

Основними чинниками у визначенні семантичних різновидів речень прислівного типу є лексичне навантаження опорного слова головної частини, засоби зв'язку між частинами, а також валентна зумовленість та частиномовні ознаки, які передбачають обов'язкову наявність підрядної частини, яка у з'ясувальних складнопідрядних конструкціях є інформаційно неповною й потребує певного конкретизатора, яким і виступає підрядна частина. Тому